

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 160

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 85:

Khuê nô sư phó, để xúc phụ huynh.

恚怒師傅。抵觸父兄。

Nổi giận với thầy dạy, xúc phạm bậc cha anh.

Trong chú giải đã nói rất rõ ràng về hai câu này. “Điều này so với lỗi ‘khinh mạn thầy dạy’ có khác biệt.”, “mạn” là khinh thường, thông thường chúng ta nói là trong mắt không có thầy, “khinh mạn là vô có mà khinh mạn.” Câu “khuê nô sư phó” này, “đây là do dạy dỗ quở trách mà nổi giận”. Thầy dạy dỗ học trò, học trò không phục, trong tâm phần nô, “khuê” là tức giận trong lòng, “nô” là biểu hiện ở bên ngoài. “Đạo thờ thầy của người xưa là không xúc phạm, không che giấu.” Đây là thái độ mà học trò đối đãi với thầy của mình vào thời xưa. “Phàm là khi thầy dạy dỗ, thì đều phải khiêm tốn ôn hòa mà tiếp nhận, sao có thể bực tức nổi giận? Bực tức nổi giận thì đó nhất định là người đức mỏng, không có phước.” Đoạn này chúng ta phải nên ghi nhớ. Hiện tại phong khí xã hội ngày càng đi xuống, sư đạo đã không còn nữa, không những sư đạo không còn, thật ra mà nói thì hiếu đạo cũng không còn. Xã hội ngày nay, chúng ta có thể nhìn thấy, hoặc nghe thấy khắp nơi con cái bất hiếu cha mẹ, học sinh bất kính thầy, việc này đã trở thành nếp sống rồi. Chúng ta sống trong xã hội này phải nên làm thế nào? Vậy thì phải hỏi chính mình trước, có phải muốn có thành tựu trong đạo nghiệp hay không? Nếu muốn có thành tựu trong đạo nghiệp thì vẫn phải tuân thủ giáo huấn của cổ đức; nếu không muốn có thành tựu trong đạo nghiệp thì có thể tùy thuận theo thói đời, thế nên chính mình phải có điểm dừng. Bản thân chúng ta nên đi theo con đường nào?

Lời dạy dỗ, quở trách của thầy, nếu như chúng ta cảm thấy thầy đã sai, người xưa có hàm dưỡng, họ “không xúc phạm, không che giấu”, sự hàm dưỡng của chúng ta chưa đủ, có thể thỉnh giáo với thầy về sự quở trách của thầy: Con đã phạm sai lầm gì? Bản thân con cảm thấy mình không phạm sai lầm, thầy cho rằng con đã phạm sai lầm, vậy con sai ở chỗ nào? Có thể thưa hỏi để thầy nói ra rõ

ràng, nói ra tường tận. Tuổi tác của thầy nhất định lớn hơn chúng ta, kinh nghiệm và học thức phong phú hơn chúng ta, nhìn nhận vấn đề cũng sâu sắc hơn chúng ta, nhìn xa rộng hơn chúng ta, đây là thực tế. Có những lúc chúng ta tự cho mình là đúng, chỉ nhìn thấy trước mắt, nếu nhìn xa rộng hơn thì mới biết có lỗi lầm, đây là việc mà chúng ta thường không thể lý giải, hơn nữa lại còn oán hận thầy. Quý vị phải biết, nếu bạn oán hận thầy thì thầy có dạy bạn nữa không? Nhất định là không, thầy sẽ rất khách sáo với bạn, sẽ không dám dạy bảo bạn nữa, vì sao vậy? Vì bụng dạ bạn quá nhỏ, bạn không thể nào dung nạp được, thế là thầy sẽ không dạy nữa.

Khi tôi còn trẻ thân cận với lão cư sĩ Lý Bình Nam, học trò đi theo thầy rất nhiều, thầy giáo huấn học trò có sự khác biệt. Người nào có thể tiếp nhận trách mắng, họ chân thật không xúc phạm, không che giấu thì thầy trách mắng giáo huấn người đó đặc biệt nhiều, dường như thường xuyên gặp mặt thì cũng thường xuyên nghe thầy răn dạy. Nếu như có một đến hai lần biểu hiện ra dáng vẻ không bằng lòng tiếp nhận, thầy nhìn ra được thì từ đó về sau sẽ không nói họ nữa, dù có lỗi cũng không nói. Vì sao vậy? Không muốn kết oán với họ. Bạn thường nói mà họ lại không thể tiếp nhận, hơn nữa còn oán hận, vậy đây không phải là kết oán thù rồi sao? Cho nên người thầy thông minh thì sẽ không kết oán thù với người. Bạn có thể tiếp nhận thì tôi dạy bạn. Việc này đại sư Ấn Quang có nói, bạn có một phần thành kính thì dạy bạn một phần, có hai phần thành kính thì dạy bạn hai phần, bạn không có tâm thành kính thì không dạy bạn nữa; lên lớp, dạy học, bạn ngồi bên cạnh nghe là được rồi, tuyệt đối sẽ không xem bạn thành đối tượng để dạy học. Do đây có thể biết, tổn thất ở đâu vậy? Tổn thất ở chính mình.

Câu kế tiếp là “*để xúc phụ huynh*” (xúc phạm bậc cha anh). Trong nhà Phật có nói về tám chữ, là căn bản của Phật pháp, việc dạy học của Phật pháp là bắt đầu từ hiếu kính. Quý vị cũng biết tịnh nghiệp tam phước, câu đầu tiên là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”. Phật pháp là bắt đầu từ đâu? Là bắt đầu từ đây; Phật pháp cũng là viên mãn ngay chỗ này, thành Phật rồi, thành Phật nghĩa là gì? Nghĩa là hiếu thân tôn sư đạt đến cứu cánh viên mãn, đây gọi là thành Phật. Cho nên Phật pháp lấy đây mà bắt đầu, mà cũng lấy đây làm kết thúc. Người ta hỏi Phật giáo là gì? Hiếu kính mà thôi! Đây là điều mà người học Phật chúng ta nhất định phải biết. Học Phật là học điều gì? Chính là học hiếu học kính. Bất hiếu bất kính thì bất luận người đó tu học pháp môn gì thì cũng không thể thành tựu, đây là điều mà chúng ta nhất định phải biết. Muôn vạn đừng cho rằng bốn câu trong điều đầu tiên của tịnh nghiệp tam phước rất nông cạn, thậm chí là nhỏ

nhất không đáng kể, vậy thì bạn sai rồi. Hết thầy chư Phật Như Lai chúng được quả vị cứu cánh viên mãn vẫn là do bốn câu này, “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”.

Mọi người thường xem thấy ảnh vẽ tượng Phật, ở trên đầu có vòng hào quang, trên hào quang thường viết ba chữ. Ba chữ này có khi là dùng chữ Phạn viết, cũng có lúc dùng chữ Tạng viết, cũng có khi dùng chữ Trung viết. Ba chữ này là “án, a, hồng”, biểu thị cho viên mãn. Viên mãn điều gì? “Án” nghĩa là thân nghiệp viên mãn, không sát sanh, không trộm cắp, không dâm dục viên mãn rồi. “A” là khẩu nghiệp viên mãn, không nói dối, không nói ly gián, không nói thô ác, không nói thêu dệt; “hồng” là ý nghiệp viên mãn, không tham, không sân, không si. Quý vị phải biết, ba chữ này chính là thập thiện viên mãn, thập thiện viên mãn thì người này được gọi là Phật-đà, chúng ta làm sao có thể xem nhẹ việc này cho được? Thậm chí hầu hết mọi người xem đây là giới rất nhỏ, giới nhỏ không đáng kể gì, không biết được viên mãn giới nhỏ là thành Phật, đây là gốc! Ngày nay hiếu đạo và sư đạo đã suy vi rồi. Chúng ta nếu như chân thật phát tâm Bồ-đề, chân thật muốn lợi mình lợi người thì bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu làm từ hiếu kính, làm một tấm gương tốt cho xã hội đại chúng xem thì bạn chính là Bồ-tát, bạn chính là đang hoằng pháp lợi sanh.

Chúng tôi đi phỏng vấn nữ tu Hứa Triết, đây là người thanh niên 101 tuổi, chúng tôi có đi xem nhà cửa nơi bà ấy ở, nhà của bà rất gọn gàng sạch sẽ, không có trang trí hay bày biện gì cả, tôi chỉ thấy trên bàn của bà có một tấm hình, trên đầu giường cũng có một tấm hình, là hình của mẹ bà. Chúng tôi liền biết được bà là người con có hiếu, bản thân đã 101 tuổi rồi, vậy mà trên bàn làm việc và đầu giường vẫn không rời xa mẹ của bà. Hiếu thân thì nhất định có thể tôn sư, mà hiếu thân tôn sư thì nhất định có thể yêu thương hết thầy chúng sanh, đây là Bồ-tát, Bồ-tát thật chứ không phải Bồ-tát giả. Cho nên, tôi nói tịnh nghiệp tam phước, tam quy, ngũ giới, thập thiện, nếu hiện nay chúng ta có ai muốn cho điểm thì bà sẽ được điểm cao nhất, bà được 10 điểm, bà chưa thọ qua tam quy, cũng chưa thọ qua ngũ giới nhưng bà hoàn toàn làm được rồi, cho nên chư Phật Bồ-tát, chúng thần bảo hộ bà, đây là sự thật.

Chúng tôi ngày nay trong hết thấy những việc hoằng pháp lợi sanh, nơi căn phòng giảng nhỏ bé này của chúng ta, vì sao lại đem hình của các thầy treo ở trên tường vậy? Hình của quán trưởng Hàn cũng được treo ở đây, là tri ân báo ân, niệm niệm không quên. Chúng tôi có thể nhận thức Phật pháp, có thể lý giải Phật pháp, có thể tu học Phật pháp, là từ đâu mà có vậy? Là từ thầy chỉ dạy. Chúng tôi

ngày nay có thể có được một chút thành tựu là nhờ quán trưởng Hàn 30 năm tạo cho chúng tôi hoàn cảnh tu học. Thầy thì giống như cha mẹ sanh ra tôi, hộ pháp là cha mẹ nuôi dưỡng tôi; thầy là người sanh, nhưng nếu không có người hộ trì, không có hoàn cảnh tu tập thì vẫn là luống uổng, vẫn chẳng thể làm được gì. Xã hội ngày nay, những gì mọi người nhìn thấy là vong ân phụ nghĩa, chúng ta nếu muốn cứu vãn xã hội này thì nhất định phải xem bệnh kê thuốc. Họ vong ân phụ nghĩa thì chúng ta đề xướng tri ân báo ân; họ khinh mạn, nổi giận với sư phụ thì chúng ta đặc biệt cung kính đối với sư phụ; họ bất hiếu cha mẹ, chống đối, xúc phạm cha mẹ thì chúng ta đặc biệt làm ra tấm gương hiếu thuận cho người thế gian xem. Đây chính là việc mà Thế Tôn thường hay dặn đi dặn lại chúng ta ở trong kinh điển: “Thọ trì đọc tụng vì người diễn nói.” “Diễn” là biểu diễn, “nói” là giải thích, chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, xem thử người xưa đã tu học thành tựu như thế nào, những người đó là tấm gương của chúng ta, là điển hình của chúng ta. Ở trong giáo học của Thế Tôn, các ngài làm chứng minh cho chúng ta, để chúng ta nghe thấy, nhìn thấy rồi liền có thể đoạn nghi sanh tín, có thể tinh tấn không giải đãi, học nghiệp đạo nghiệp tự nhiên liền có thành tựu.

Người xưa nói: *“Cha anh đứng đầu trong ngũ luân, hiếu để là hạnh trước tiên của đạo làm người.”* Dù cho cha mẹ và sư trưởng không công bằng, có lòng thiên vị, yêu thương không đồng, nhưng chúng ta nhất định phải hòa nhã vui vẻ, tiếp nhận thuận theo, việc này chính mình được lợi ích. Đúng như điều mà đại sư Ấn Quang nói: “Một phần thành kính được một phần lợi ích”, cho nên bất luận là pháp thế gian hay xuất thế gian, bạn cầu học đạt được bao nhiêu lợi ích, hoàn toàn là ở việc bạn tôn kính đối với thầy, nhất định là tỉ lệ thuận, tuyệt đối không thể có người bất hiếu với cha mẹ, bất kính sư trưởng mà họ có được thành tựu. Quý vị hãy mở lịch sử ra mà xem, một người cũng không tìm thấy, lúc này chúng ta cần phải sâu sắc mà phản tỉnh.

Trong chú giải cũng có không ít những câu chuyện nhỏ, những câu chuyện này đều rất cảm động lòng người, bạn không nên xem nó như là câu chuyện thần thoại, vậy thì bạn đã sai rồi. Câu chuyện đầu tiên là nói về Uông Hội Đạo đời nhà Minh, tôi đọc qua đoạn văn này một lần, *“Uông Hội Đạo, tánh thông minh”*, ông rất thông minh, *“sách đọc qua liền thuộc lòng”*, ông đọc sách qua một lần liền có thể thuộc lòng, thiên bẩm tốt; *“tám tuổi có thể viết văn”*, nghĩa là có thể viết được văn chương, tám tuổi thì ông có thể viết văn chương. *“Nhưng đối với thầy dạy thì cực kỳ ngạo mạn, chỉ hơi trái ý liền giận dữ mắng thầy sau lưng.”* Mắng mỗ thầy, mắng thầy ở sau lưng. *“Một hôm đang ngồi một mình trong phòng học,*

bỗng ngáp to”, đang ngồi thì ngáp một cái. “*Rồi từ trong miệng vọt ra một con quỷ*”, khi ông ngáp một cái thì trong miệng liền nhả ra một con quỷ, con quỷ này chỉ vào ông và nói: “*Ngươi vốn dĩ đồ đại khôi thiên hạ.*” “Đại khôi thiên hạ”, ngày xưa gọi là thi đồ trạng nguyên, trạng nguyên gọi là đại khôi thiên hạ. “*Do ngươi nổi giận với thầy, thượng đế đã gạch tên trong sổ lộc, ta từ nay cũng rời khỏi*”, bởi vì nổi giận với thầy nên thượng đế đã gạch tên của ông rồi, con quỷ này cũng rời đi. Sau khi đi rồi thì “*tìm các sách trước đây mở ra xem, mù tịt chẳng biết chữ nào*”, tìm xem lại những sách cũ, mù tịt không đọc được chữ nào, nghĩa là sau này khi ông đọc sách, không những là không thể ghi nhớ, mà ngay cả chữ cũng không biết.

Mọi người đọc đến đoạn này, bạn có thể đem nó xem thành chuyện thần thoại cũng được, chúng ta từ chỗ này sâu sắc mà phản tỉnh, đây là chuyện nói về mặt xấu, phía sau vẫn còn mấy câu chuyện về tấm gương tốt đẹp. Cho dù thầy nhiều lần giáo huấn trách mắng nhưng họ vẫn ôn hòa phụng sự, những người này sau cùng nhất định có thành tựu. Phật pháp là sư đạo, mà sư đạo được xây dựng trên nền tảng của hiếu đạo, cho nên người không thể hiếu thuận cha mẹ thì tuyệt đối không thể nào tôn kính sư trưởng, đạo nghiệp và học nghiệp đương nhiên sẽ rất khó thành tựu. Đây là xưa nay trong và ngoài nước, trước mắt quý vị chỉ cần tỉ mỉ mà quan sát thì bạn sẽ có thể hiểu rõ, sau đó mới biết giáo huấn của thánh nhân là chân thật bất hư, chúng ta cần phải khiêm tốn mà học tập.

Chư vị đồng học, chào mọi người! Tuần trước tôi đi đến California nước Mỹ để thăm viếng, do đó khoá trình này của chúng ta đã ngừng hết một tuần lễ, hôm nay chúng ta lại tiếp tục trở lại. Lần này đi đến California có nhân duyên xem được báo “Mộ tây”, kỳ 41 có số liệu thống kê về tỉ lệ phạm tội của thanh thiếu niên nước Mỹ, lần này chúng tôi đến San Francisco và Los Angeles để quan sát thực địa, số liệu này vẫn đang không ngừng tăng lên, đây là một tín hiệu nguy hiểm. Nếu như không thể cải thiện thì tai nạn của thế gian này, điều mà rất nhiều người nói về ngày tận thế, rất có thể trở thành sự thật, hơn nữa ngày nay việc cải thiện, thật ra mà nói thì cũng không phải là điều dễ dàng. Cả thế giới mỗi một quốc gia khu vực, từ giai đoạn cuối thế kỷ 20 trở về sau, phổ biến là đã lơ là giáo dục nhân văn, lơ là luân lý đạo đức, quá chú trọng vào việc phát triển công thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, kinh tế, thế là người toàn thế giới, trong hình thái ý thức không ai mà không tràn đầy cạnh tranh. Nếu quý vị đọc sách của nhà Nho, Mạnh tử đã nói rất hay: “*Trên dưới tranh lợi thì quốc gia lâm nguy.*” Ngày nay không phải là một nước, mà mỗi một quốc gia trên toàn thế giới từ trên xuống

dưới đây có người nào mà không đang tranh lợi! Họ không từ một thủ đoạn nào để cạnh tranh, đây không chỉ là nguy nan của đất nước, mà đây còn là nguy nan của cả thế giới.

Muốn cứu vãn kiếp vận của thế gian này, vẫn là phải dựa vào giáo huấn của cổ thánh tiên hiền. Nhưng mà hiện nay có một số người chân thật cảm thấy những thánh hiền mấy ngàn năm trước này, trí tuệ của các ngài, kinh nghiệm của các ngài, phương thức của các ngài đối với xã hội hiện nay có thể khởi tác dụng hay không? Còn giá trị hay không? Người có sự hoài nghi như vậy rất nhiều. Cho nên mặc dù có một số người giác ngộ nhưng cũng không dám làm, bản thân họ cũng rất rõ ràng, dù hết lòng nỗ lực tận tụy đi làm nhưng chưa chắc sanh ra được hiệu quả. Một ngày trước khi lão cư sĩ Lý Bình Nam vãng sanh, thầy có một thái độ vô cùng bi quan, nói với học trò là thế giới này đã loạn, thầy nói dù cho chư Phật Bồ-tát, thần tiên có hạ phàm cũng không thể cứu nổi, chỉ có duy nhất một con đường sống là “lão thật niệm Phật cầu sanh Tịnh độ”. Đây là di ngôn sau cùng của thầy Lý, chúng tôi nghe xong vô cùng cảm khái, lời thầy nói là lời thật, vì vậy chúng ta hiện nay ở thế gian này nhìn thấy chúng sanh gặp nhiều đại kiếp nạn như vậy thì nhất định không thể không quan tâm để ý, như vậy thì không thể nào chấp nhận được. Chúng ta phải tận tâm tận lực mà làm, “tận hết khả năng mà nghe theo mệnh trời”. Cách làm như thế nào? Đại sư Ấn Quang đã chỉ bảo chúng ta rồi, ngoài việc tuyên dương giáo dục thánh hiền ra, còn đặc biệt tăng cường thêm giáo dục luân lý nhân quả và chân tướng sự thật. Cho nên, chúng ta nhìn thấy cả đời Ấn tổ cực lực đề xướng Liễu Phàm Tứ Huấn, Cẩm Ứng Thiên, An Sĩ Toàn Thư, như vậy biết được dụng ý của lão nhân gia ngài. Ba quyển sách này đích thực có thể cứu vãn kiếp vận.

Cư sĩ Tam Trọng Liễu ở Đài Bắc cực lực đề xướng pháp môn sám hối sửa lỗi, ông đã soạn quyển “Bách quá cách”, rất mừng là nó tương ứng với quy tắc của Tịnh tông, học hội chúng ta, đang được lưu thông với số lượng lớn, khuyến khích mọi người phổ biến học tập. Đồng bào ở Đài Loan nếu có thể nỗ lực học tập thì nhất định là phước chứ không phải họa, có thể chuyển họa thành phước. Họa phước là quả báo, mà thiện ác là nghiệp nhân, muốn chuyển biến thì nhất định phải chuyển từ trên nhân, chân thật nếu có thể chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ thì mới chuyển họa thành phước được. Phương pháp này cần phải được thúc đẩy ra toàn thế giới, công cụ có hiệu quả nhất chính là truyền bá thông qua đài truyền hình vệ tinh. Tôi lần này đến Bắc Mỹ có cơ hội được gặp mặt chủ tịch Tiêu và Tổng giám đốc của công ty truyền thông đài truyền hình vệ tinh Bắc

Mỹ, họ cũng có sự quan tâm rất lớn đối với kiếp nạn của thế gian này. Tôi cũng đã khuyên họ, hơn 30 năm trước có người hỏi tiên sinh Phương Đông Mỹ, nước Mỹ hiện tại là cường quốc số một thế giới, thế nhưng nếu quan sát từ trong lịch sử, cho dù đất nước mạnh như thế nào cũng sẽ có một ngày diệt vong, cho nên người này đã đến thỉnh giáo với tiên sinh Phương, hỏi rằng nước Mỹ tương lai diệt vong thì nguyên nhân số một là gì? Tiên sinh Phương không chút do dự, lập tức trả lời là “truyền hình”. Bạn hãy xem nội dung của truyền hình, đây là giáo dục xã hội, nó đang dạy xã hội này, ngày nay có thể nói từ nhỏ thì đã bắt đầu dạy rồi. Trẻ nhỏ vừa mới mở mắt ra thì đã nhìn thấy truyền hình, nội dung trong đây là dạy “giết, trộm, dâm, dối”, cho nên tỉ lệ phạm tội của thanh thiếu niên cao như vậy là có quan hệ mật thiết với việc này.

Cho nên, tôi đã nhắc nhở những người phụ trách dạy học trên những kênh truyền hình vệ tinh này, truyền hình có thể hủy diệt xã hội này, có thể hủy diệt thế giới này, hiện tại còn có Internet nữa. Cũng giống như vậy, nếu như có thể đổi ngược trở lại, nó cũng là công cụ, tận dụng công cụ này để tuyên dương chánh pháp, khuyến thiện sửa lỗi, vậy thì truyền hình có thể cứu văn xã hội, có thể cứu văn thế giới này, đều ở trong một niệm của người chủ trì. Một niệm thay đổi trở lại, thuần thiện mà không ác, không vì mục đích kinh doanh, mà vì mục đích cứu thế giới thì đài truyền hình này chính là đạo tràng, là đạo tràng lớn của chư Phật Bồ-tát, là đạo tràng lớn của thần thánh, thượng đế trong hết thảy các tôn giáo. Những nhân viên làm việc trong đài truyền hình này, từ lãnh đạo cho đến tất cả các nhân viên đều là Bồ-tát, đều là sứ giả của thần thánh, họ đến để cứu độ chúng sanh khỏi nạn trong thế gian này, công đức không thể nào tính đếm, giống như điều mà trong kinh Phật nói, ba đời chư Phật đến nói cũng nói không hết. Chủ tịch Tiêu và Tổng giám đốc đã nói chuyện với tôi, họ cũng vô cùng tán thành, cũng chân thật có tâm muốn làm, họ cũng có tâm dành cho một khoảng thời gian, chúng ta phải tận tâm tận lực công hiến những dữ liệu này, đó là những băng hình giảng kinh của chúng ta, trước mắt những thiết bị máy móc của chúng ta chưa đủ lý tưởng, nghĩa là vẫn chưa đạt đến được mức độ yêu cầu của đài truyền hình. Về mặt này thì chúng ta cần phải nỗ lực cải tiến, chúng ta tăng cường thêm thiết bị, hy vọng mọi người chúng ta có thể hết lòng nỗ lực làm tròn trách nhiệm bốn phận này.

Có rất nhiều đồng tham đạo hữu ở các nơi khi gặp tôi, họ cũng rất đồng cảm với tôi, cũng rất cảm thông với tôi, mãi cho đến ngày nay mà tôi vẫn là một người cô độc lẻ loi, có rất nhiều đồng tu lo lắng, nói rằng: “Pháp sư à, ngài không

có người giúp đỡ, ngài không có nhân tài tiếp nối sao?” Đương nhiên hiện tại chúng tôi cũng đang làm công tác bồi huấn ở nơi này, hiệu quả của công tác chưa có tuyên dương ra ngoài. Từ xưa đến nay trong Phật pháp, số lượng truyền nhân đều rất có hạn, trong lịch sử Trung Quốc, người truyền pháp nhiều nhất không ai qua được đại sư Lục tổ Huệ Năng của Thiền tông, ngài có 43 người; còn truyền thừa được một hoặc hai người thì tình trạng này rất nhiều. Truyền nhân khó, người xưa nói: “Có thể gặp, không thể cầu”, thế nhưng có hay không? Tôi khẳng định là có, vì sao có thể khẳng định? Nhất định có Phật Bồ-tát tái lai, đó không phải là người thông thường, người thông thường thì không tránh khỏi tự tư tự lợi, không buông xuống được danh văn lợi dưỡng, cho nên không thể khế nhập cảnh giới Phật, nguyên nhân là ở chỗ này. Thế nào là phàm phu? Thế nào là Phật Bồ-tát tái lai? Từ những chỗ này thì chúng ta có thể quan sát được. Người thừa nguyện tái lai thì nhất định có thể bỏ đi tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, bỏ đi hưởng thụ ngũ dục lục trần. Quý vị ở nơi đây cũng đã thấy được nữ tu 101 tuổi, bà Hứa Triết, bạn hãy xem bà, bà chính là Phật Bồ-tát tái lai.

Phàm và thánh đều ở trong một niệm, người chân thật tái lai, trong nhà Phật thường nói có “mê của cách ẩm”, nên cũng bị mê hoặc điên đảo một khoảng thời gian, thế nhưng hạng người này một khi vừa tiếp xúc chánh pháp thì họ liền giác ngộ, họ liền quay đầu. Chúng ta đã nhìn thấy trong lịch sử, Bồ-tát Thiên Thân cũng là như vậy, trong lúc còn đang mê thì ngài hủy báng Đại thừa, sau khi đã giác ngộ rồi thì tán thán Đại thừa, quay đầu trở lại. Ở Trung Quốc thì có các đại đức trong Tịnh tông, trong truyện ký thì chúng ta thấy có đại sư Ngẫu Ích, ngài là một người rất tài giỏi, khi chưa quay đầu thì tán thán nhà Nho, hủy báng Phật pháp. Ngay cả người thị hiện gần đây nhất cho chúng ta thấy là đại sư Ấn Quang, ngài cũng không ngoại lệ, trước khi học Phật và sau khi học Phật là hai người hoàn toàn khác nhau. Có người thì quay đầu sớm, có người thì quay đầu muộn, đây là do thiện căn phước đức nhân duyên trong đời quá khứ không như nhau, nhưng sớm muộn thì họ sẽ quay đầu, người này chính là người tái lai, vừa quay đầu thì chính là thừa nguyện tái lai. Trong lúc chúng tôi giảng giải đều đã nói qua rất nhiều lần, lúc chưa quay đầu thì họ là phàm phu nghiệp chướng, quay đầu lại thì họ là Phật Bồ-tát tái lai, hình tượng của họ sẽ có sự chuyển biến 180 độ, xả mình vì người.

Ngày nay chúng ta ở Cư Sĩ Lâm, quý vị nhìn thấy cư sĩ Lý Mộc Nguyên, người này là người đã quay đầu. Khi còn trẻ ông cũng giống như người thông thường khác, nghiệp chướng tập khí cũng rất nặng, ông nói với tôi là ông rất thích

ăn thịt, một bữa mà không có thịt thì không thể ăn được cơm, ăn đến mức mà cái bụng nhìn giống như Phật Di-lặc vậy. Nếu như các bạn xem những bức hình năm xưa của ông thì hoàn toàn không giống như hiện nay, ăn đến mức cả thân đầy bệnh, thật vậy, quay đầu là bờ. Ông hiện nay có thể vô tư, vô điều kiện phục vụ cho Phật pháp, phục vụ cho hết thảy chúng sanh khổ nạn, làm ra sự nghiệp mà người khác không làm được, đoàn kết tôn giáo, hòa mục chủng tộc, tiêu trừ kiếp nạn của thế gian, toàn tâm toàn lực vì xã hội an định, thế giới hòa bình, nhân dân hạnh phúc, ông đã dốc toàn sức để cống hiến. Không có tự tư tự lợi, không có danh văn lợi dưỡng, đây là một vị đại đức hộ pháp ở ngay trước mắt chúng ta, ông không những là hộ pháp Phật giáo mà còn hộ pháp cho tất cả tôn giáo. Chúng ta đã nhìn thấy rồi thì phải hết lòng học tập, tự mình hằng ngày phải phản tỉnh, sửa lỗi làm mới, vậy thì tiền đồ tự nhiên hiện ra là một mảng sáng chói. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.